

נולדה: 8.11.1961

נפטרה: 30.6.2004

בת לרבקה סייג

הייתה נשואה לניר פיבניק

אם לשני, רננה וחן

נולדה בחיפה להורים יוצאי מרוקו, הצעירה מבין ששת ילדיהם. גדלה בבית מסורתי, התגוררה בשכונה דתית, אך למדה בבית-ספר חילוני וידעה לשלב בין העולמות. אימה, רבקה סייג, נישאה במרוקו בגיל 14 ועלתה לארץ בשנת 1949, אם לשלושה ילדים, שהצעירה בהם אורנה.

בנעוריה הצטרפה אורנה לתנועת-נוער, בתחילה לצופים ואחר-כך לשומר-הצעיר. אורנה הגיעה לבית-אלפא דרך הסוכנות היהודית עם עוד מספר נערים והצטרפה למוסד החינוכי "גלבוע" בתחילת כיתה ז', כחניכה בקבוצת "לבנה". בצבא שירתה בחיל הקשר והתקדמה בתפקידים, עד שזכתה לסיווג בטחוני.

לקחה חלק בפעולות סודיות ונמצאה במוצב הפיקוד, בו נכחו לעיתים גם הרמטכ"ל רפאל איתן וראש-הממשלה מנחם בגין. השירות הזה נותר כחוויה, אם כי לא יכלה לדבר עליו.

בת 17 הכירה את ניר, בן הקיבוץ, ולאחר ארבע שנות חברות נישאו והקימו משפחה. שני נולדה לאחר חמש שנות נישואין ובעקבותיה באו לעולם רננה וחו. בקיבוץ עבדה כמנהלת החשבונות של המחצבה, פעלה מול קבלנים וספקים וארגנה את משרדה כך שיפעל ביעילות. לאחר מכן עברה למפעל ליצור רהיטים בקיבוץ ושימשה כמעצבת, מתכנתת ויועצת ללקוחות. ריכזה את ועדת התכנון הבנייה של הקיבוץ. תקופה מסוימת עבדה כמנהלת חשבונות בבית-האריזה האזורי "גלבוץ".

כתבה רוני אייזנהוט: "אורנה הייתה בעיניי כל-כך יפה, אסטטית ומסודרת. אהבתי לשוחח אתה וגם לשמוע בעצתה. הייתה לה רגישות והבנה וידעה לשוחח עם אימהות ולהקשיב להן. ראיתי אותה מטיילת עם רננה וחו בכל פינות הקיבוץ, שרה, מסבירה מתבוננת בהם, עד לשקיעת השמש ממש. שמרה על פרטיות חייה, עקבית, נחושה, עומדת על דעתה ויודעת למחות כאשר דברים לא נראו לה. שקטה, חכמה, חיוכה נעים, זוג ידיה מוכשרות".

הראלה קמבר: "בטוחה בעצמך, נחרצת, דעתנית – למדת כל תחום, תוך השקעה והתמסרות. השנים האחרונות היו לך טובות ומיטיבות: הצורך להתחדש ולהתפתח הביאך לתחום העיצוב והאמנות, שכה התאים לך. אהבת אסטטיקה ויופי, היית אנינת טעם ויצירתית. הבית שלך התמלא ביצירותייך. נראית נהדר והרגשת כה שלימה ומסופקת, ואז תפסה אותך המחלה בשיא פריחתך". אורנה מתה בדמי ימיה, והיא בתחילתה של קריירה חדשה, בה החלה לעשות חיל. לפתע חלתה ולאחר סידרת בדיקות התגלה כי היא חולה בסרטן. אורנה הייתה נחושה להילחם על חייה בכל כוחה, האמינה כי תצא מהמאבק הזה וידה על העליונה וסחפה עמה את כל בני משפחתה וחברותיה באופטימיות ששידרה.